

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **R. B.**
státní příslušnost Gruzie
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní
Lhoty

zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem,
sídlem 702 00 Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2020 č. j. OAM-47/ZA-ZA12-ZA20-2020, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil naplnění podmínek ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu a nezohlednil jeho specifický případ. Odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 23/2013-19, z něhož citoval a uvedl, že specifčnost jeho případu spočívá právě v tom, že mu bylo vyhrožováno přímo gruzínskými bezpečnostními složkami, a to prostřednictvím policie, která ho vydírala hrozbou podstrčení narkotik a následným vězněním. Toto vyhrožování se opakovalo, a to zcela bez důvodu. Žalobce rovněž citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 Azs 38/2003 a vyslovil názor, že vyhrožování ze strany policie jako státního orgánu Gruzie lze považovat za pronásledování, jestliže z relevantních zdrojů vyplývá, že systém nedává občanům možnost domáhat se ochrany. Podle žalobce Zpráva o stavu lidských práv 2016 – Gruzie hovoří o tom, že v zemi jsou stále problémy v oblasti lidských práv. Je tam rozšířená i korupce, která bují i ve státních institucích. I když má Gruzie zákony, které stanovují trestní postih za korupci úředníků, stále je zde problém s nezávislostí donucovacích orgánů a nebyly zjištěny žádné účinné mechanismy pro předcházení korupci. Žalobce žalovanému vytkl, že v rozporu se složitější situací napadené rozhodnutí opřel jenom o Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019 a Zprávu Svoboda ve světě 2019, organizace Freedom House. Jelikož tedy žalovaný rozhodl jenom na základě pouhých dvou podkladů a jeho výpovědi, je toto posouzení podmínek nedostatečné. V této souvislosti žalobce poukázal na informace o zemi původu, ze kterých dle jeho názoru vyplývají problémy v rámci bezpečnostních složek a nezávislosti soudnictví. Jedná se o zprávy popisující stav v roce 2017, konkrétně Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v Gruzii, ze dne 20. 4. 2018, Zprávu Amnesty International o stavu lidských práv v Gruzii ze dne 22. 2. 2018 a Zprávu Human Rights Watch o lidských právech v Gruzii ze dne 18. 1. 2018. Z nich plyne, že v určitých politicky citlivých případech vyšetřovaných prokuraturou zůstává beztrestnost problémem a byly vysloveny obavy z beztrestnosti vládních úředníků, je v nich zmínka i o tom, že pokračující beztrestnost při porušování lidských práv ze strany orgánů činných v trestním řízení zdůvodňuje potřebu nezávislého vyšetřovacího mechanismu a že Gruzie nemá účinný nezávislý mechanismus pro vyšetřování zneužívání pravomocí ze strany orgánů činných v trestním řízení. Z uvedených zpráv je dle žalobce zřejmé, že se Gruzie potýká s problémem v oblasti nezávislosti soudnictví a vyšetřování trestních činů, a to i v souvislosti s pronásledováním přímo státními orgány. Žalobce poukázal na to, že správnímu orgánu sdělil, že policie mu hrozila podstrčením drog. Z napadeného rozhodnutí ale není zřejmé, zda je taková praxe v Gruzii běžná, jak funguje tamní policie a zda právní řád umožňuje dostatečně se bránit vadným postupům policie. Žalovaný své rozhodnutí opírá o nedostatečné množství relevantních podkladů, a to ve vztahu k reálné situaci v Gruzii. Žalobce poukázal také na to, že v případě aplikace institutu zjevné nedůvodnosti žádosti o mezinárodní ochranu je třeba k individuálnímu případu přistupovat opatrně a obezřetně. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s otázkou, zda lze Gruzii i vůči němu považovat za bezpečnou zemi.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, z něhož citoval, rovněž na relevantní judikaturu. Zdůraznil, že žalobce se s jím popisovanými problémy ve vlasti neobrátil na nikoho s žádostí o pomoc. Z materiálů Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, z dubna 2019 mimo jiné vyplývá, že gruzínští občané mohou využít řady právních prostředků na ochranu svých práv. Případným zneužitím pravomoci státních orgánů se zabývá ombudsman a řada nevládních organizací. Gruzínští občané také mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství. Žalobce ovšem zcela rezignoval na pomoc příslušných orgánů a na nikoho se s žádostí o pomoc neobrátil. V jeho případě tak nelze dojít k závěru, že by příslušnými gruzínskými orgány byla odmítnuta ochrana jeho osoby, nebo že by stát nebyl schopen či ochoten žadateli poskytnout pomoc. Žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. Podklady, z nichž žalovaný vycházel, jsou dostatečně reprezentativní, vycházejí z různých zdrojů a jsou zároveň obecně vnímány jako informace spolehlivé a mají vypovídající hodnotu k daným otázkám.
4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 17. 1. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 1. 2020, dále z údajů k podané žádosti se podává, že žalobce kromě jiného uvedl, že ve vlasti měl problém s jedním mužem ve vysokém postavení. Tento muž pracuje jako policista a vyhrožoval mu, že mu podstrčí drogy a půjde do vězení. Osobně nic neprovedl, ale policie proti němu postupuje nezákonně. Žalobce popsal situaci, k níž došlo v listopadu 2018. Tehdy vedle něj zastavilo policejní auto. Policisté ho vzali do auta a řekli mu, že se chová špatně a pokud se nebude chovat lépe, mají metody, jak ho dostat do vězení. To se stalo asi dvakrát nebo třikrát. Zatčen však nikdy nebyl. Příčinou uvedeného jednání policie byl jeho konflikt se synem policisty. Ten zajistil, aby se policie o něho tímto způsobem zajímala. Naposledy k tomu došlo v listopadu 2019. Na jednání policie si nikde nestěžoval a na nikoho se s žádostí o pomoc ve vlasti neobrátil, protože by to nemělo význam a také nechtěl policii více dráždit. Problémy se nepokusil vyřešit přestěhováním se do jiné části Gruzie. Koncem listopadu 2018 odcestoval na 3 měsíce do Kyjeva. Po návratu domů potkal zmíněného syna policisty a ptal se jej, proč mu dělá problémy. Ten to popřel a řekl mu, že neví, proč s ním policie takto jedná. Při vycestování z vlasti neměl žádné potíže. V Gruzii nebyl trestně stíhán. Na otázku správního orgánu, kdy začal užívat drogy a kdy se rozhodl zahájit substituční léčbu, žalobce odpověděl, že užíval heroin a extázi na začátku roku 2018 a léčbu zahájil ještě téhož roku v dubnu. Závěrem pohovoru uvedl, že sdělil správnímu orgánu všechny důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na podporu svých tvrzení nedoložil žádné doklady, dokumenty či jiné materiály. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je vyhrožování z podstrčení narkotik policií a obava z následného uvěznění.
6. Součástí správního spisu je rovněž materiál Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, z dubna 2019.

7. Ze správního spisu se rovněž podává, že žalobce využil práva seznámit se s podklady rozhodnutí a správnímu orgánu sdělil, že se k nim nebude vyjadřovat. Nenavrhoval další podklady rozhodnutí ani nevyjádřil námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Rovněž neuvedl žádné skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
8. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
9. Podle § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu kromě jiných států i Gruzii.
10. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství, stát posledního trvalého bydliště, 1) ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2) který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, 3) který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, 4) který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv.
11. Krajský soud předně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. usnesení č. j. 5 Azs 23/2013-19, na rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008-70, a citované ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, z něhož plyne, že se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V rozsudku č. j. 5 Azs 66/2008-70 Nejvyšší správní soud konstatoval, že „označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“. Gruzie je podle § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné. Bylo proto na žalobci, aby prokázal opak.
12. Krajský soud sdílí závěry žalovaného vyjádřené na straně 3 až 4 napadeného rozhodnutí, s nimi se zcela ztotožňuje, a proto v podrobnostech na ně odkazuje. I dle názoru soudu Gruzii lze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a žalobce neprokázal, že v jeho konkrétním případě tato domněnka neplatí. Žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že ve vlasti byl opakovaně kontrolován policií z důvodu, že měl konflikt se synem jednoho policisty. Policií mu také mělo být sděleno, že pokud se nebude lépe chovat, mají prostředky, jak ho dostat do vězení. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce neučinil nic pro to, aby se pokusil vyřešit uvedené potíže ve své vlasti. Odkázal přitom na materiál Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, z dubna 2019, z něhož plyne, že Ústava země garantuje základní práva a svobody, včetně volného pohybu a zákazu mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Řadu reforem v oblasti politických a občanských práv nebo ekonomiky přijala Gruzie v souvislosti s procesem vízové liberalizace s Evropskou unií. Případným zneužitím pravomoci státních orgánů se zabývá ombudsman

a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců. Gruzínští občané mohou také podat stížnost ke státnímu zastupitelství. Soud sdílí názor žalovaného, že žalobce měl a také má možnost využít právní ochrany, kterou mu je schopna poskytnout jeho vlast. V této souvislosti přílehavě odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž citoval, podle níž neučinil-li žadatel o mezinárodní ochranu žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, příp., že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně. Žalobce však zcela rezignoval na pomoc příslušných orgánů a na nikoho se s žádostí o pomoc neobrátil. Soud souhlasí s žalovaným, že v případě žalobce rozhodně nelze dojít k závěru, že by příslušnými orgány byla odmítnuta ochrana jeho osoby nebo, že by stát nebyl schopen či ochoten mu poskytnout pomoc.

13. Ve vztahu k námitce nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu a nedostatečného dokazování v řízení o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu lze odkázat na výslovné znění § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle něhož se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 23/2013-19). Nejvyšší správní soud v této souvislosti také konstatoval, že označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu (viz rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008-70). Bylo proto na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě domněnka vyplývající z citovaného § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., podle něhož je Gruzie na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné, neplatí. Žalobce neprokázal, že v jeho konkrétním případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi, především neobjasnil, proč mu nemohou poskytnout ochranu před údajnou hrozbou ze strany třetích osob orgány jeho domovského státu. Žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, správní orgán se zabýval všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi a pečlivě objasnil otázku důkazního řemene v případě žadatelů pocházejících z bezpečných zemí a ani tato žalobní námitka není důvodná.
14. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
15. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29. 06. 2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně